

מסורת הש"ס

^(א) מיר יט. כב., (ג) [שס], (א) [דף קכג.,] (ד) [דף קכא.,] (ס) [נמנמך ל.,]

הגהות הב"ח

^(א) רש"י ד"ה הפּר לה בעלה והיא לא ידעה כו' דהא אמרינן במסכת מיר (א) [דף קכג.,] (ד) [דף קכא.,] (ס) [נמנמך ל.,] וכו' לשאינה מתענה אמאי אינה סופגת אע"ג דהפר לה תספוג הא הוּ נמי יין דוג ותרנן דומיא כ"ל: (א) ד"ה אין איהו וכו' והכי איתא התם האומר הריני מיר: (ד) ד"ה מביאה חטאת העוף וכו' דכיון דמפר לה בעלה הוי כפאי מירות דכי מפר לה בעל דעל אויט וכו' קא יוסיק מזהא דבעל מנינא כ"ל ומינה דלילוי נמחק: (ס) ד"ה וחסאת העוף אחי מתיא משום דחסאת על הספק כלומר חוסי כריכה להביא ולא כלום וכו' נמי על הספק דאימור צעירה כ"ל ודכ"ח:

גליון הש"ס

בחר"ן ד"ה ולטא וכו' לאו דוקא. וכן לעיל דף מז ע"ב אמר רבא דלמא למתלה ועיין מהדסי רשב"א חולין דף לג ע"ב ד"ה דלמא וכתשבת רשב"א מימן תשי":

פירוש הרא"ש

הרי זו סופגת את הארבעעים. משנה שנייה צריכה היא ונזכיר צניע למידק דבעל מיגו גיין משעת הפרה ואילן ויوسف קיימא ארשא אע"פ שהפר לה סופגת את הארבעים על מה שעשתה קודם הפרה מה שאין כן בהפרת חסד ודמי לה לעולם בעל מיעקר קא עקר ולא קיימא סיפא ארשא ואנז דנצי למתי סיפא אינה סופגת קתי רישא סופגת: אינה סופגת את הארבעים. דהפרה בלא ידעתה היא הפרה: ודלמא ביין דאית לה צערא הפר לה בוי. האי ודלמא לאו דוקא אלא בודאי דינא הכי כיון דאוי מפר שאינה מתענה לא הפר לה על זג ותרנן שאינה מתענה בהם ואמאי מירה היא לוג ותרנן ואמאי

אינה סופגת הארבעים על טומאת מת: אין נזירות לחצאין. כשאמרה הריני מירה תל עליה כל דין נזירות וכשאמר מופר ליכי מופר הכל ולא דמי לגדרה משמי ככרות דכשני מדרים דמו: הא קרבן לחצי נזירות איבא. אם נדרה נזירות והפר לה לטוק חמשה עשר יום הכי נמי שפבאי קרבן טהרה על חצי נזירות שעבר או אם נעטמא קודם הפרה שפבאי קרבן טומאה דהכי משמע לישנא דרב יוסף מדקאמר אין נזירות ולא קאמר אין קרבן לחלצין: האשה שנדרה בניזיר ובטבמא. והפרישה בהמה לאשם דמיר טמא מביא אשם וטמא העוף ועולה קודם שיתחיל למנות נזירות טהרה: מביאה חטאת העוף. כדון מיר טמא תימא אמאי נקט והפרישה בהמה ואמאי לא פ"י נמי מה יעשה בה: ואי אמרת אין קרבן אחצי נזירות אמאי מביאה חטאת העוף על טומאה. כיון שהפר לה: אלא באי יש קרבן אחצי נזירות ג' בהמות בעיא לאתויי. אם לא נעטמא כדון מיר טהור שפבאי חטאת עולה ושלמים והכא שנטמאת מביא כל קרבנות טומאה: וחטאת העוף דמתאיא משום דחטאת העוף בא על הספק. ביולדת שהפילה ואינה יודעת מה הפילה אם נפל הפילה ומייתת בקרבן או רוח הפילה ופטורה מביאה חטאת העוף מספק להכשיה בקדשים ואינה נאכלת ונזכיר מייתי לה מקראי הלכך הכי נמי בקל חייבו להביא חטאת העוף וגם בעיא כפרה כרבי אלעזר הקפר דאמר מיר חוטא הוא הכי מפרש ליה בניזיר: מביאה חטאת העוף על הספק. דפרישית ומשמע דהנזירות מופר וטומאת לעומא למנים מדקתני

רש"י

הפר לה בעלה והיא לא ידעה כו'. (א) ואמאי אינה סופגת אע"ג דהפר לה תספוג דהא אמרינן במס' מיר צפרק מי שאלמר הריני נזיר(ג) אישה הפרס וה' יסלח לה כאלשה שהפר לה בעלה והיא לא ידעה הכמוצ מדבר שהיא צריכה סליחה וכפרה דקסבר בעל מיעקר עקר: ואי

אמרה מפר למתענה ואין מפר לשאינה

מתענה. (ג) הא הוי נמי יין זג ותרנן דומיא דשמי ככרות דמתענה ליין ואין מתענה לוג ותרנן ואמאי קתני אינה סופגת את הארבעים דמשמע דמפר לה מכל וכל: **דלמא מיין דאיום לה צערא.** דאית ציה משום עיניו הוא דהפר לה ולא מוג ותרנן אלא מדקתני אינה סופגת ש"מ דמיפר לה נמי מוג ותרנן בזהא הפרה דיין וקשיא לר' יוחנן: **אין נזירות לחלצין.** כדאמרינן צפ' הריני מיר מן הגרוגרות (מיר יא.) והכי (א) הוא אומר הריני מיר על מנת שאהא שותה יין ומטמא למתים הרי זה מיר ואסור בזכונ ומפרש צברייתא מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה הכא נמי כי מפר לה בעלה מפר הכל: **אמר ליה אביי הא קרבן לחצי נזירות איכא.** בתמיה. דאי אמר הריני חצי מיר מביא חצי קרבן והא קיימא לאי כלל אשכחן נזירות לפלגא אלא אי לרבנן הוי מיר גמור ואסור מכל אי לר"ש דפליג עלייהו לא הוי מיר כלל דאמר אינו מיר עד שזיר מכוון ואי בעית למימר דיש קרבן לחצי נזירות אמינא נמי דיש נזירות לחלצין אפילו ענין מלקות ואיכא לפרכייה נמי

כדמעיקרא: **מביאה חטאת העוף.** היום ואינה צריכה להביא עולת העוף. והתם מפרש בגמ' למאי הלכתא מביאה חטאת העוף טפי מחטאת בהמה: **מביאה חטאת העוף.** משום נזירות שעשתה קודם שהפר לה בעלה דכיון דמפר (ו) בעלה הוה כחצי נזירות דלילוי כי מפר בעל אינו מפר אלא מה שעמיד לצא אצל מעיקרא אינו מפר דקודם הפרה דנקאי קאי. והתם במסכת מיר(י) קא דייק דבעל מיגו גיין והיכא דהפר לה וגמלאו דצריס שעשתה קודם הפרה שנטמאת למתים סופגת את הארבעים: **וחטאת העוף.** אהכי מתיא (ס) דמשום הכי אינה צריכה להביא ולא כלום דהא הפר לה אלא משום דר' אלעזר הקפר דאמר הנזיר מביא חטאת על שציער עצמו מן היין ומביאה זו חטאת העוף נמי: **על הספק.** דאמור ציערה עצמה מן היין מתחלת הנזר עד שעת הפרה דאשכחן דחטאת העוף אחיא נמי על הספק דיולדת שהפילה ואין ידוע מה הפילה אם חתיכה אם ולד מביאה חטאת העוף והואיל דאשכחן בעלמא דחטאת העוף בזה על הספק הכא נמי מתיא היא חטאת העוף: **האשה שנדרה בניזיר כו'.** אהכי קאמר דלמא מיין דאית לה כערא וכו' דלא אפשר למידק כדדייקינן לעיל: דלמא

הספק נמי בזה ואינה נאכלת אחיא נמי לחצי נזירות: אישיביה. לר' יוחנן פריך דאמר אין מפר לשאין מתענה: **האשה שנדרה בניזיר ונטמאת ואח"כ הפר לה בעלה אין מביאה עולת העוף.** דאין קרבן לחצי

ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

ר"ן

פג.

י' א מיי' פ"יב מה' נדרים הל' יח סוג לאון רמב: יח ב מיי' פ"ח מהל' נזירות הל' ט סוג עשן קבי: י"ב ג מיי' שס פ"ח הל' יח: ב ד מיי' פ"ט מהלכות נזירות הל' ט: **בא** ה מיי' שס הל' יא [שני מל'מן]:

תוספות

האשה שנדרה ב' סופגת ב'. בניזיר (דף סא:) מפרש למאי אלתירין ובעי למישפט מניה דלפילו הפר לה שוב סופגת משום דבעל מיגו מהפריה ואילן ושעת הפריה היתה מירה ולוקח נמי לאחר שהפריה: דייבמא ביין וכו'. דלמא לאו דוקא אלא כלומר ודאי לא הפר לה מתרנן וגו' דלויט מופר לשאיט מתענה ותספוג ארבעים: שהרי אין נזירות לחצאין. כשאמרה הריני מירה קבלה עליה כל דיני נזירות ובאומרנו מופר לך הפר הכל דודאי לעיל כשאמר מופר לך הואיל ופרישה שני ככרות בשני מדרים דמו: הא קרבן לחצי נזירות איבא. בתמיה [גמון] שנדרה בניזירות ל' יום והפר לה בע"ז ימים ה"ג שפבאי אחר ההפרה קרבנות מיר טהור ואם נעטמא בתוך הנזירות קודם ההפרה שפבאי קרבן טומאה דהכי משמע ליה לישנא דרב יוסף אין נזירות ולא אמר אין קרבן: **אלא אבר אביי אין נזירות ואין קרבן** לחצאין. כיון שפר חצי נזירות נתבטל [כולה ואין] מביאה קרבן לחצי נזירות שמתה הואיל שנתבטל מכאן ואילך אע"ג דודאי לוקח בשתיית יין קודם הפרה דלא היתה מירה: האשה שנדרה בניזיר ונטמאה והפרישה בהמה לאשם והפר לה בעלה מביאה חטאת העוף כדון מיר טמא מביא אשם ועולת העוף וחסאת העוף ואינה מביאה עולה העוף ואינה מביאה עולה העוף מפרש טעמא וקשה לענין מה נקט והפרישה בהמה ולמה לא פירש אחר שהפרישה מה יעשה בה: ואי אמרת אין קרבן לחצי נזירות אמאי מביאה חטאת עוף אלא ש"מ דיש קרבן לחצי נזירות וקשה להר"מ דהא על כרחך אין קרבן לחצי נזירות דהא

הרי זו סופגת את הארבעים. מפרשין במסכת נזיר (כא.) דמשום גררא דסיפא נקטה: דלמא מיין דאיום לה כערא **הפר לה וכו'.** והאי דאמר' דלמא *לאו דווקא דלפילו הפר לה כהדיא מוג ותרנן לר' יוחנן דאמר [פג:] אין מפר לשאין מתענה לא מהני משום טעמא דכתיבנא: **וספוג את הארבעים.** ואם איתא דהכי הוא ה"ל לתנא לאשמועינן דך רבותא דלפי' הפר לה בעלה סופגת ואפילו בזג ותרנן: **אמר רב יוסף אין נזירות לחלצין.** דכיון דלא משכחת נזירות שלא יחול אף על זג ותרנן כי אמר רחמנא יפרני(ס) דמשמע כוליה על כרחין אפילו על זג ותרנן קאמר: **אמר ליה אביי הא קרבן לחצי נזירות איכא.** בתמיה. דמדקאמר' אין נזירות לחלצין ולא קאמר' אין חלצין בניזירות משמע דבניזירות עצמו הוא דליכא חלצין הא יש קרבן לחצי נזירות כגון שנדרה ונמנה ט"ו יום והפר לה בעלה ונמלא מבטל ט"ו יום הבאים אצל ט"ו יום שמתנה כבר לא נעקרו דקיימא לן צפרק מי שאלמר הריני מיר (מיר כב.) דבעל מיגו גיין ומתמה אביי היאך תביא קרבן על מקצת מנין: **אלא אמר אביי אין נזירות לחלצין ואין קרבן לחלצין.** כי היכי דאין נזירות לחלצין שאי אפשר להפר מקצתו דהיינו יין ותאסר עדיין בזג ותרנן הכי נמי אין קרבן לחלצין דכל שהפר לה הבעל בתוך מנין נזירותה ונתבטל מנין אומן ימים הבאים שוב אינה מביאה קרבן בשביל מקצת מנין נזירות שמתנה כבר שלא אמרה תורה

בניזיר והפרישה בהמה. כלומר שנטמאת כבר קודם הפרשתה של בהמה דכיון דקתני מביאה חטאת העוף ממילא משמע דנטמאה שאין מיר מביא חטאת העוף אלא על עסקי טומאה והא דקתני והפרישה בהמה היינו לאשם שכן מיר טמא מביא בהמה לאשם ולרבותא נקטה לומר שאע"פ שהפרישה בהמתה קודם הפרה אפי' הכי אין מביאה עולת העוף משהפר לה ואי אמרת אין קרבן לחצי נזירות שמתנה כבר שכיון שלא השלימה מנין שלם אף מה שמתנה לא חשיב ולא מקרי נזירות אם כן אמאי מביאה חטאת העוף על טומאה שאירעה לה והא לא מקריא נזירות כלל: **אלא מאי יש קרבן לחצי נזירות שלש בהמות בעיא לאסויי.** אם לא נטמאת דהיינו חטאת עולה ושלמים והשתא שנטמאת יש לה להביא אשם ועולת העוף וחסאת העוף אי נמי אפי' נטמאת בעיא לאסויי שלש בהמות דכיון דבעל לאו מיעקר עקר אלא מיגו גיין מהפריה ואילך נמלא דחצי מנין נזירות שמתנה במקומו עומד ואי סלקא דעתך יש קרבן לחצי נזירות היה לה להביא קרבנות של נזירות דטהרה אחר שחטבר כדאמרינן בנטמא אחר מלאת: **משום דחטאת העוף אחיא על הספק.** וכיון דקיל כולי האי דעל מנין של נזירות דכיון דהפר לה בטלו כל דיני נזירות מכאן ואילך: מוטומאת

אמר פ"ד דמיר (דף סא:) האשה שנדרה בניזיר והפר לה בעלה אם שלו היתה בהמה תלא ותרעה בעבר ואם משלה היתה חטאת תמות עולה תקרב עולה שלמים יקרבו שלמים אלאמא חטאת תמות דאין קרבן לחצי נזירות וליכא למימר דהתם בניזיר טהור והכא בניזיר טמא דבמקור מדמינן לקרבנות טהור: **אלא באי יש קרבנות לחצי נזירות איבעי ליה לאתויי חטאת עולה ושלמים.** אם לא נעטמא והכא שנטמאה איבעי לאתויי אשם עולת העוף וחסאת העוף: **אלא אין קרבן לחצי נזירות וחטאת העוף דביתיי** משום דחטאת העוף בא על ספק. אין קפידא אם מביאמו הלכך הוקינו שפבאי חטאת העוף דלאמר בגמרא פ"ד דנזיר (דף כב.) כדריי אלעזר הקפר דמיר חוטא ובעי כפרה: מיתביי האשה ב' ואין מביאה עולת העוף. דאין קרבנות לחצי נזירות דחטאת העוף דלמי על הספק מייתי דמתתלינן ומשמע ליה דנזירות מופר מכאן ואילך לגמרי ומותרת לעומא למתים מדנקט ונטמאת ואחר כך הפר לה משום שאם נעטמאת אחר שפבאי אפילו חטאת העוף לא מייתי: ואי אמרת כו' מוטומאת מת [גלית לה גערא] לא הפר לה ותהא אסורה גם אחר ההפרה לעומאה ואי קשיא אמאי אין משני אין נזירות לחלצין דמשנינן לעיל ושמא לעיל היינו גבי חרנן דאי אפשר לנזירות בלא איסור חרנן אצל אפשר לנזירות בלא איסור טומאה הלכך טומאה יש לו דין צפ"ע והוי מיר מוטומאה לחודה אצל מ"מ קשה מבחיתא דלעיל דאיירי בטומאה מצי למיפריך: